

“God klopte aan mijn deur en ik mocht open doen”

Zou je de nu zeventigjarige Cees Segaar een jaar of tien geleden gevraagd hebben hoe hij dacht over het geloof, dan zou hij daar wat lacherig over gedaan hebben. Geloven was aan Cees niet besteed. Vraag je het hem nu, dan leert een gesprek met Cees en zijn vrouw Hanny dat hun beider leven een totaal andere wending heeft gekregen. “Tijdens een preek van Wigle Tamboer begin dit jaar mocht ik zelfs leren dat ook mijn geloof nu geworteld is en bestand tegen stormen, dat is een grote zegen.”

Cees en Hanny gaven elkaar 23 jaar geleden het ja-woord, voor beiden is het een tweede huwelijk. Hanny kreeg het geloof van huis uit mee, maar bracht het niet altijd in praktijk. Wel herinnert ze zich een versje in haar poëziealbum dat haar opa schreef en verwees naar Prediker 12 vers 2: ‘Gedenk je schepper in je jeugd’. Cees was er totaal niet mee opgegroeid en zegt dat hij in zijn jeugd zelfs vloekte. Hanny kan zich deze periode gelukkig niet herinneren.

Leegte

Cees vertelt dat hij, hoewel hij samen met Hanny en beider kinderen een gelukkig leven leidde, toch een leegte in zijn leven voelde. Een leegte die nadrukkelijk vroeg om invulling. Beiden schreven zich in voor cursussen, leerden veel over het universum maar Hanny legde ook een link naar de Bijbel. Cees waagde op verzoek van Hanny de stap, ging ook lezen in de Bijbel en vond daar wonderwel wat hij altijd gezocht had. Hij maakte kennis met verhalen over de graankorrel die eerst moest afsterven in de aarde alvorens vrucht te kunnen dragen. Verhalen over het offer van Jezus dat Hij bracht door op aarde te komen en voor ons te sterven aan het kruis. Het raakte hem diep in zijn hart en veranderde zijn leven. “Denk niet dat ik er toen meteen was”, zegt Cees, “er volgde nog heel veel strijd en nog altijd gebeuren er dingen in mijn hoofd waarvoor ik me door te bidden moet wapenen, maar het heeft ons leven totaal veranderd. God klopte

aan mijn, aan onze deur, en ik mocht open doen.”

Verandering

Cees en Hanny vonden hun kerkelijk thuis in De Meerkerk, Cees werd er gedoopt en in 2009 vroegen ze er een zegen over hun huwelijk. Cees vertelt dat de verandering in hun manier van leven ook anderen op ging vallen. “Mijn lontje wordt langer, God ziet er op toe dat ik niet alles meer uitspreek wat ik denk; door te bidden en zondige gedachten voor te leggen aan God, ontvang ik bescherming. Ik mag dat zien, zoals in de Galatenbrief staat, als de vrucht van de Geest.”

Omgaan met ziekte

Het leven omgooien en tot geloof komen, houdt niet automatisch in dat vervolgens alles op rolletjes verloopt. Cees ervaart dat aan den lijve. Sinds ruim twee jaar lijdt hij aan de ziekte van Parkinson. Zijn Meerkerkbediening als parkeerwachter, heeft hij daardoor op moeten geven. “Het is een vreemde ziekte, want ik heb nergens pijn, maar mijn hersenen sturen mijn spieren steeds minder aan. Bij iets wat ik normaal automatisch doe, moet ik nu nadenken en dan nog lukt het niet altijd.” Cees noemt als voorbeeld het afdrogen na het douchen. “Het lijkt logisch dat de handdoek bijvoorbeeld naar mijn rug moet, maar nu moet ik eerst bedenken hoe ik bij mijn rug kom. Afstappen van de fiets is een ander voorbeeld, doe ik dat links of rechts en wat als mijn hoofd niet meer aangeeft welke spieren ik voor die handeling in bewe-

ging moet zetten.” Zomaar wat voorbeelden uit het scala van veranderingen die plaatsvinden. Ook zijn vroeger zo krachtige stem, die vaak werd ingezet bij uitvoeringen van een mannenkoor, neemt af. “Maar gelukkig kan ik nog wel meezingen in de kerk.”

Kracht van boven

Ziet Cees zijn ziekte als een beproeving? Het antwoord daar op is een hartgrondig nee. “Vroeger zou ik in opstand gekomen zijn”, zegt hij, “het ‘waarom ik’ zou zeker over mijn lippen gekomen zijn. Ziek zijn is geen pretje maar als ik consequent volhou de oefeningen te doen die nodig zijn om het draaglijk te houden, dan heeft dat effect. Vergelijk het maar met op zondag naar de kerk gaan en er de rest van de week niets mee doen, dat werkt ook niet. Ik mag weten dat de ziekte niet van God komt, maar dat God mij wil

helpen bij het verdragen van de ziekte. Ik heb geleerd dat mijn lijden hier in geen enkele verhouding staat tot het lijden van Christus, van Hem die voor ons de weg naar het kruis af moest leggen. Hij heeft zoveel meer geleden dan ik ooit zal doen. Ik ga volop voor een goede invulling van mijn verdere leven en heb mogen ervaren dat mijn geloof door Gods genade geworteld is. Mijn wortels mochten langzaam maar zeker sterker worden en ik mag me steeds meer laten voeden door Christus. Dat mocht ik ook leren in de dienst van zondag 29 januari waarin onze voorganger Wigle Tamboer een kerstboom met kluit op het podium had als symbool van groei en wortelen. Ik kan nu volmondig zeggen dat ik kracht put uit Jezus, zoals Filippenzen 4 vers 13 ook zegt: *Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft.*”